

UJ CIMBORA

Az Uj Cimbora Családszövetség képes gyermeklepleje

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR

SZERKESZTI ES KIADJA:

F. LÁSZLÓ MARCELLA

APRÓSÁGOK — TÁRKASÁGOK

TOBOROZNAK A KIS CIMBORÁK.

Nem hiába fontos dolog a toborzás, de meg is értik kis cimboráink. Igyekeznek megnyerni kis barátaikat és barátnőiket, hogy rendeljék meg ők is az Uj Cimborát.

Úgyes kis toborzónk Clujon Weresi Zsófia, aki a következőket toborozta az Uj Cimborába: Platsintár Adrienne, Platsintár Kató, Hubay Éva, Berényi Éva, Szabó Loránd és Bandi, Szolnoki Elemér, Haray Márta, Borbély Pistuka. De a többiek is úgyes toborzók. Br. Bánffy Gabriella Cluj, Br. Bánffy Máriát nyerte meg új cimborának, Kenderessy Miklóskát meg új cimborának, Kenderessy Miklóskát Turda, Deák Erzsikét és Margitkát Turda, Pillich Dezsőné Cluj, Petrovay Szabesit, Cluj.

ELEK NAGYAPÓ EMLÉKSORAIBÓL

A munka a lelket nemesíti,
Szár az keyeret megédesíti.
Ki dolgozik, édes a pihenése,
Édes az álma, és az ébredése.

AZ ÉHEZŐ ARAB.

Aesopus mese.

Eltévedt az arab a sivatagon. Harmadnapig nem talált egy harapást, s már-már odáig volt, hogy éhenszomjan vész. Kinos ógyelgésében egy kúthoz jutott, ahol az utasok tevéiket szokták itatni. Szomját ő is megennyhité s ezzel félig felfrissült, de az éhség egyre gyötörte még. Ekkor a homokban egy kis bórzsákokat lát.

Hála Isten! — kiált örömmel — megmenekszem. Talán valami dió, vagy datolya.

Felvette, kinyitotta: csupa merő igaz gyöngy van benne, száz meg száz ezer forintot érő.

Az arab szomorúan dobta el a hü kincset:

— Keserves csalódás! — sóhajta fájdalmasan — oh jaj; — csak gyöngyök!

APA NÉVNAPJÁRA

Aranyszárnyu, tarka lepke,
Tarka cica egyre leste.
De ám hiába kereste,
Aranyszárnyu tarka lepkét
El nem esiphette az este.

Tarka cica jól viselkedj!
Vendégemre ne leseledj!
Aranyszárnyu tarka lepke
Én hozzám szállt le az este.

Figyelj csak most reám szépen.
Mit sugott a pille nékem?
Azt sugta, hogy nagy nap lesz ma,
Édes apa névenapja.
S aranyszárnyu tarka lepke
Igazat sugott az este.

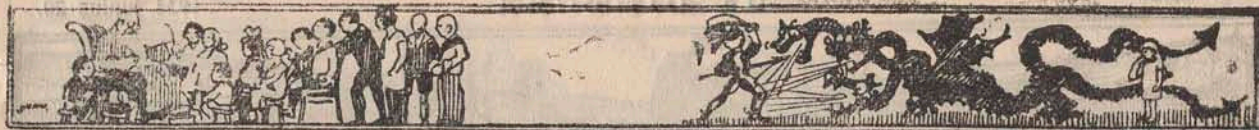
Édes apám, kedves apám,
Kiesi lágyed óhajtása
Az, hogy élted soká tartson,
Baj, bu és gond sohse bántson.

Marcella néni.

KERTÉSZKEDJÜNK KIS CIMBORÁK

Azok közül a virágmagvak közül, amelyeket az Uj Cimborába ajándékba küldött szét nektek, voltak egynyári és voltak kétnyári virágok. Persze, ti kis cimborák, most min? nehezen várjátok, hogy milyen színben pompáznak majd virágaitok. Pedig lesznek olyanok sokan, akiknek az idén nem fognak nyilni a virágaik. Ez azonban nem szabad, hogy kedveteket vegye, annál szebbek és erősebbek lesznek virágaitok jövőre, csak kitartással, türelemmel kell gondoznotok továbbra is őket. Az idén nyilni fog annak a virága, aki cyniát kapott, vagy kassai rózsát, pillangóvirágmagot, báránkyát, oroszlánszaj, szalma-virág, őszirózsza vagy petunia magvakat. Jövőre nyilnak majd: a nefelejtsek, a harangvirág, török szekfü, az ibolya, a mahónia virágok.

Magasabb a toronyál, vékonyabb a zsinór nál. Mi az?

NYARI DAL

Elnyilott már az ibolya, itt a nyár,
Egető lett a langymeleg napsugár,
Büvös tavasz rózsafelhőn tovaszáll....
Lombos ággal, száz virággal,
Dalolással itt a nyár!

Benedek Elek

A kék pille

Írta: Gárdonyi Géza.

Van a méhesemben egy szalma-divány. Mikor a napóra igen fekete vonással mutatja a délutáni időt, oda szoktam heverni és olvasgatni vagy szenderegni. Mert olvasni is jó, meg aludni is jó. Mikor olvasok, úgy érzem, mintha egy másik embernek a lelke volna bennem és ez gyönyörűség; mikor pedig alszom, úgy érzem, mintha az én lelkem volna egy másik emberben: — és ez is gyönyörűség.

Itt a néhai jó Szalárdi János Siralmas Krónikája volt a kezemből; de se nem olvastam, se nem aludtam; csak ott üldögéltem a szalma-divány sarkán és a fejemet a kezemre támasztva, elmélázva néztem az ajtó elé ereszkedő diófa lombfüggönyén át a kertemet. Micsoda sokadalma ez itt az életnek! Nincs a földön egy tenyérnyi térség, amelyen valami nővény meg ne vetette volna a lábát. Ezernyi ezer rejtelmes élet emeli itt az ég felé a lombjait, meg a virágait; táplálkoznak a földből; isszák a harmatot, várják a napot reggel, az éjjeli árnyékat este. Az ágak meg a levelek érintik egymást. A virágok ide-oda forgatják a fejüket; hajladoznak, mint a susogó leányok. Egy lilaszínű bájos mákvirág, mintha valamit keresne a földön. Egy liliom, mintha a szilvafára nézne. És a borsvirágok erre-arra hunyorgató mosolygó szemek. Mindezek között pedig ezer meg ezer más élet rejtőzik: esigabigák, akik föl-fölgaskodnak egy-egy levélre, végigsétálnak a cukorborsó karóján és jobbra-balra szemléltetik a kert világát; a rózsabokrokon gyöngye kis aranyszemű levelészek halványzöld tüllruhákban: szanaszét meg ide-oda vitorlázó pillangók, akik életének uri mivolta abból is kitetszik, hogy soha egyenes irányban

nem szállanak, hanem csak ötlet szerint ki, meg be, egyik virágesárdából a másikba és mindennap leisszák magukat.

A méhes deszkáján egy kis nefelejtsek pillangó jelent meg. Ismerem ezt a pillangófélét: a lycenák bájos családjából való. Mikor a nap már lehajlóban van, ott rajzanak az erdő tisztásain, meg a kaszátlan réteken, a láncvirág fehér pehelygolyói fölött: néha egy-egy csoport összegomolyodik a virágok fölött és mint egy kék labda forog föl- és alá szállva a levegőben. Mi ezeknek az életük? Csupa gondtalanság, játék és vidámság.

A kis pillangóról Bozóki Ilonka jutott az eszembe, az én kis kékszemű, kékruhájú tanítványom. Ez is a mezőn él, a pitypangok, temondádfüvek, harangvirágok és kikericsok között, mert libapásztor. Kedves, kis fehérarcu gyerekek egész nap dalol, meg röpköd a mezőn. A minap, hogy a kőhídon megállottam, ott állott előttem a fű között. A fűbokor árnyékában ült és egy bodzafadarabra öitögetett rongyokat. A fadarabból baba lesz, a rongyból selyemviganó. Aztán a fadarabot odaszoritja ahhoz a bolond kis szivéhez. Szereti. Mert a szivnek szeretni kell, ha rongy, ha fadarab is. Csöndesen álltam ott, mégis észrevett. Az ember megérzi hátulról is, ha nézik. Fölugrott és hozzám futott. Átölelte a két lábamat, én pedig megsimogattam az ő kenderszőke, puha és meleg haját.

— Tudok még mindent, — szolt a kezemet megfogva, — tessék kérdezni tanító ur.

— Hát mond meg, hogy miért teremtett téged az Uristen?

És a kis leány az iskolai éneklő hangon felelte:

— Azért, hogy őt szeressem, neki szolgáljak és üdvözüljek.

A szemei szinte könnybe lábbadtak a boldogságtól, hogy nekem felelni tudott. Aztán megmutatta a babáját. A babához adtam egy vörös selyempántlikát, ami a könyvemben feküdt, meg kifaragtam a baba fejét. No, mégis csak külön és értékesebb bogár az ember, mint a pillangó; a jó Isten jobban megbecsült bennünket, mert örülni tudunk, meg szeretni kívánunk, mint ez a teremtés legtökéletesebb élőjéhez illik is.

Találós kép

Ahogy ránéztek ezekre a képekre, rögtön látni fogjátok, hogy valami történik a kutya és a kis gazdája között. Állapítsátok meg, melyik az első, melyik a második és melyik a harmadik kép. És eszerint állítsátok össze a képhez fűződő szöveget. Biztosra

vesszük, hogy I., II., III., IV. gimnázista kis cimboráink nagyon ügyesen fogják majd megoldani ezt a feladatot. Idejük is lesz rá a

nyári vakációban. S, ha látjuk, hogy oly kedvetek telik a találós képek megfejtésében, máskor is közölni fogunk belőlük. Igyekezni kell a beküldéssel, hogy az augusztusi összevont nyári számokban már le is közölhessük a beérkező megfejtéseket.

AHOGY KIS MUNKATÁRSAINK IRNAK

A BEÉRKEZŐ PÁLYAZATOK KÖZÜL AZ ÉN HUSVÉTOM.

Legelőször is bemutatom magam a kis cimboráknak: Gárdos Boriska IV. el. ot. vagyok. Itt lakunk Aradon, ahová Bucurestiből költöztünk le egy félévvel ezelőtt.

Az én husvétom nagyon szomorú volt. Először az Őcsikém, Dezsőke feküdt skarlátban, mikor ő jobban lett, akkor meg én lettem beteg. Nem volt szabad hozzánk senkinek sem jönni, s így Anyuka piros tojást sem festett husvétra úgy, mint máskor. Nagyon nagyon szomorú volt a mi husvétunk. De a jó Isten megsegített bennünket és most már mindnyájan egészségesek vagyunk. Kíváncsian várom én is, hogy a többi kis cimborának, hogy telt el a husvétja.

Gárdos Boriska, IV. el. ot.

ÉVZÁRÓRA.

Még egyszer szól a csengő hangja
S a tanító még egyszer beszél:
— Gyermekek, ma még együtt vagyunk
De holnap majd egy új nap kél.

Az iskola a tudás kertje,
A kertészek benne mi vagyunk.
Nyesegetjük a zsenge fákat
S rajtuk vadhajtatást nem hagyunk.

Utólszor szól mostan a csengő.
Az idei tanév véget ér.
Az eredmény mutatja majd meg,
A bizonyítvány mennyi: ér.

És hogy mit jegyzett meg a gyermek,
S amit tud nem csupán véletlen.
De szorgalmas tanulás ára,
Mely átkísér egy életen.

László Marcella.

Varjutörténet

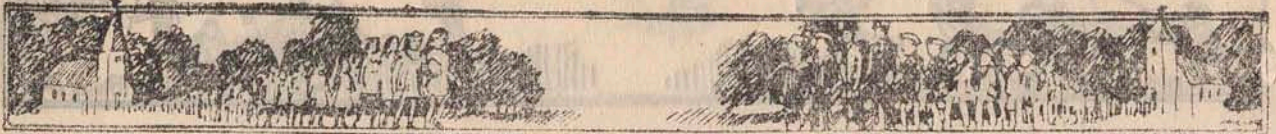
II.-ik folytatás.

Egy kis tisztásra érve, leültek s előszedték a hazulról hozott élelmet s jóízűen lakmározni kezdtek, gyűjtve az erőt a további munkához.

Pihenés után ujult erővel kezdtek hozzá a munkához. De a szerencse nem igen kedvezett, mert Prücsök Ferkó hét fészket is megjárta s még egy haszontalan szarkatojást sem talált. Azonban felvidultak, mert egyszerre megpillantották azt a hatalmas cserfát, melyen Kákárikó családja fészkel. A fa nagyon magas volt és vastag, a fészek meg éppen a tetejében volt, így egy darabig mindnyájan meghátráltak. Mindenik a másikat biztatta, mignem Kürtös Pista, ez a mindig vállalkozó szellemű, erős testalkatú, jó mászó fiú ledobta magáról a kabátját, cipőjét kukra rugta lábáról s kapaszkodni kezdett fel a fára. Nehezen ment, mert a fa olyan vastag volt, hogy be sem érte a karjával, de a pajtások addig tászigálták, míg végre megkapaszkodott s egyre gyorsabban kuszott felfelé. Ezalatt Kákárikó ur is megérkezett, hamar észrevette a közelgő veszélyt s addig repdesett, míg feleségét is értesítette, amely éppen akkor érkezett haza egy kővér kis kacsával. Ijedtében még a kacsát is kiejtette a szájából. Most már a varju pár együttesen próbálta védni a fészket s igyekeztek Kürtös Pistát leszállásra kényszeríteni. Pista, mi türés-tagadás, kissé meg is hátrált a két hatalmas varjutól, de letről addig biztatták, mignem egészen a fészkekhez merészkedett. De ekkor Kákárikó ur olyan közel ment

Pistához, hogy a szárnyaival leverte annak kalapját s ő maga is legalább két méterrel ereszkedett lefelé. Most már elkezdtek gyávázni, mire ismét bátorságra kapott s nem törődve semmivel, haladt a fészkek irányában. Mikor egészen közel volt a fészkekhez, reszkető kezét felnyújtotta s a legelől álló legkövérebb fiókat, Kokot, úgy lehajította, hogy annak azonnal vége lett, a másodikat meg úgy irányította, hogy az kicsi hijján a tátott szájjal bámmészködő Tepertyös Péternek a szájába esett. Ezután még ötször egymásután belenyúlt a fészkekbe s egyiket a másik után dobálta le a földre. A varjak a nagy eséstől természetesen azonnal kimultak. A varju-pár most már teljes erejéből nekiesett Pistának s addig csipkedték, míg leért a fáról. Végre leérkezett, csupán az elszakadt ruhája szomorította, mert bár a gombok is mind leszakadtak ruhájáról, azt nem ügyelte, mert amint mondá, maga is fel tudja varrni. De az elszakadt ruháért még a legjobb esetben is számíthatott egy jó néhány pofonra, édes apja ugyanis közismerten szigorú ember. Így már jóelőre felkészült a következő menyekre, amit — hallomás szerint — meg is kapott.

A két öreg varju szüntelenül repdesett a fa körül s látva a földön levő fiókáit, még mindig reménykedtek, hogy végtére is megszabadítják azokat a gonoszoktól. Ekkor eszmélt rá a varju pár is, hogy mekkora fájdalmat szereztek a kotló mamának, mikor egy-egy csibét elloptak tőle, hiszen a harminc kis csirké-

ből már alig tiz lábatlankodott a ház előtt.

A gyermekek nem is figyeltek most varjuék szomorúságára. Egymás közt osztottak.

— Mekkora örömet szerzünk Fésüsnének, mondta egyik is, másik is, de a varjufiókákat mégis csak ott hagyták, mondván, hogy Fésüs néni bizonyára elhiszi majd nekik, hogy lesztek a varjukat. A tojások még megvoltak s így az öt tojáshoz hozzáadva a hét varju fiókat, 12 leire számíthattak.

Mikor megérkeztek haza, örömmel ujságotlák el Fésüsnének, hogy lesztek a varju nemzetség hét fiát és hogy van öt darab szarka tojás is a kosárban.

— Mutassátok a kosarat! szólott Fésüsné.

Kürtös Pista elkapta a kis Derüstől a kosarat, de csaknem hátratántorodott, mert bizony abban egy tojás sem volt. Kérdezték Adámkát, hogy mit csinált a tojásokkal, eleinte himezett-hámozott, de végtére is beismerte, hogy bizony utközben megitta azokat.

— Hát a varjufiókák hol vannak? kérdi Fésüsné.

— Azokat otthagytuk, mert megdöglöttek, szólott Kürtös Posta.

— Na, ha ott, bizony nem kaptok egy lejt sem. De alighogy kimondta a lesújtó szót Fésüsné, a tyukketrec előtt nagy lárma támadt. Kotló mama szaladt be a ketrec alá a kis esibék is utánna, de már csak kilencen. Fenn a magasban hallatszott varju ur hangja: „Kár...! kár...! kár...!” Csibéért esibét, Ti elpusztítottatok az én kis családomat, én is elpusztítom a tieteket. Kár...! kár...! kár...!

Kürtös Pista s a többiek ugy vélekedtek, hogy ez büntetés, amiért Fésüsné elpusztította velük a varju fiókákat, őket pedig kisemlizte, nem adta meg az ígért jutalmat. Azt mondják, hogy azon a nyáron nem is volt szerencséje Fésüsnének a esibékhez, nem maradt neki egy sem.

De a fiuknak is jó lecke volt az eset. Meg is fogadták, hogy soha ilyet nem cselekesznek.

Kolozsváry József.

Éjjel az őserdőben

Elbeszéli egy Délázsiaiban élő magyar testvérünk.

(Folytatás.)

— Én vagyok Hong.

Hong megkönnyebbülten lélezett fel. Iráni kilépett a fák közül és lassan mászott fel a falra. A nyomában legalább 25 meztelen, barna bőrű moi, lándzsásan nagy íjjakkal. Irániról csak ugy dőlt az izzadtság, ami nagy prófésztésre vallott, mert a hindu ugy ki volt száradva, mint egy száraz fa kérge. Nem vesztegették az időt, hanem két izmos moi felkapta a hordágyat és megindultak északnak. A bennszülöttek jól kiléptek és Hongnak többször rájuk kellett szólni, hogy ne siessenek annyira, mert bármennyire vigyáztak is, többször megcsusztak, megbotlottak és a beteg fájdalmasan felnyögött. A gyors menetelés kifárasztotta Hongot és már azon a ponton volt, hogy pihenést renget el, mikor végre megérkeztek a moiok falujába. Az egész falu pár cölöpökre épített házból állt. Köröskörülvéve az őserdőtől. A sebe-

sültet elhelyezték az egyik viskóban. Még mielőtt Hong megpihent volna, utnak indított pár bennszülöttet, hogy vigyék hírül Barreauné asszonynak a hírt, hogy a férje életben van. Hong írt egy pár sort, röviden elmagyarázva az eseményeket, egyben kérte az asszonyt, hogy küldje érte az autót a moiokhoz vezető úton addig, ameddig az autó csak előre tud haladni. Mikor ezzel kész volt és meggyőződött róla, hogy a bennszülöttek utra keltek, belépett a kagna-ba (annamita bambuszól épített ház), ahol Mr. Barreau feküdt szegényes fekvőhelyén, amit Iráni készített a számára. Iránit a sebesült mellett találta. Halkan kérdezte:

— Mi ujság?

A hindu félre állt a betegtől és tanáctalannul felelt:

— A barátod rosszabbul van.

Hong lerakta a fegyvereit, töltény táskáját

és a beteghez lépett. Miután megszabadította minden ruhájától alaposan megvizsgálta tetőtől talpig. A test többi részén zuzódásokat észlelt, de az eltört felsőkar kivételével nem talált semmi különösöt. Miután ismét megtapogatta az ütőerét és észlelte a magas lázt, ami a sebesültet kinozta, aggódva csóválta a fejét:

— Ugy látszik belső sérülést szenvedett, mert a napszurásnak semmi nyomát sem lehet felfedezni — mormolta maga elé.

Majd oda fordult Iránihoz és intve a hindunak kimentek a kunyhóból. Kint azután hangosan kezdte az utasításokat adni.

— Szerzel egy csirkét és jó erős levest csinálj. A betegünk éhes lehet, mert már a második napja nem evett. Enni nem hiszem, hogy tanácsos lesz neki, de egy jó erős csirke leves nem ártott még senkinek sem. Na és ezzel dupla célt érünk el, mert ha a levest a betegnek adjuk, mi még mindég megehetjük a csirkét. Őszintén megvallva, kezdek éhes lenni. Te nem? kérdezte a hindut, mire a hindu szó nélkül előhuzott a tarisznyájából egy pár banánt. Mire Hong nevetve jegyezte meg:

— Az ember egészen növényevő lesz melletted, de menj és tedd azt, amit mondtam neked.

A hindu szó nélkül eltűnt a szomszédos ház mögött. Hong még nem ment vissza a kunyhóba, mikor már lármázó szárnyas hangokat hallott, amire elmosolyodott. És amint belépett a beteg szobájába ez a mosoly még mindég az ajkán lebegett. Láthatólag meg volt elégedve a helyzettel. A szobában a legnagyobb meglepetéssel észlelte, hogy az előbb még eszméletlen beteg magához tért és csodálkozva nézi őt. Oda lépett az ágyhoz és miután megszorította az egészséges kezét, vidáman jegyezte meg:

— Adj' Isten Marcel! Hogy érzed magad? De kérlek ne ugrándozz, mert ezt kénytelen vagyok neked megtiltani — fűzte hozzá látva, hogy fel akar ülni.

— Hol vagyok? — kérdezte a beteg gyöngé hangon.

— Jelenleg már biztos helyen és ha minden jól megy, hát holnap délután már saját ágyadban pihenheted ki a vadászatod fá-

radalmait és kellemetlenségeit. Hogy tisztán láss, tudnodra kell, hogy adjam a helyzetet úgy, ahogy van. A vadászatod közben baleset ért és ha nem tévedek, egy elefánt miután eltörte a karodat felhajtott egy fának a tetejére, ahol szerencsére fenn akadtál és az elefántok nem taposhattak össze, itt aztán én megtaláltalak és mondhatom, hogy szerencséd volt, mert olyan helyen voltál, ahol csak nehezen lehetett rád akadni. Kezdetben attól tartottam, hogy belső sérüléseket is szenvedtél, vagy napszúrást kaptál, de szerencsére az aggodalmam felesleges volt. A feleséged önagységát már értesítettem, hogy ne aggódjon, mert híres kíséreted, amely olyan bátran eszerben hagyott, azt híresztelte, hogy meghaltál, az elefántok összetapostak. Gondolhatod, hogy szegény aszszony mennyire oda volt.

— Köszönöm Hong, hogy ennyi mindent cselekedtél az érdekében, nem fogom soha elfeledni és ...

— Ne fáraszd magad és különben is jelenleg én vagyok a kezelő orvosod és mint ilyen megtiltok minden beszédet. Csupán arra felelj még, hogy nem érzel-e fájdalmat a belső részekben?

A sebesült pár percig figyelte a saját szervezetének a működését, többször mélyen lélekzett és a végén mosolyogva jegyezte meg:

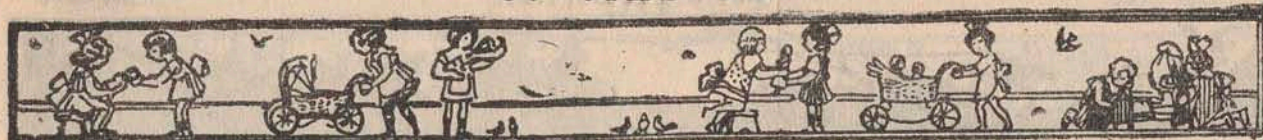
Mindenhol fáj, csupán belül nem érzek semmit.

— Rendben van akkor minden, most még arra kérlek, légy pár percig nyugodtan. Az éjszaka közeledik és hogy elkerüljük azt, hogy a láz emelkedjen, adok egy kinin injekciót.

És mialatt ezzel el volt foglalva, állandóan beszéddel tartotta a barátját.

— Itt töltjük az éjszakát és majd hajnalban tovább megyünk a moikok útja felé, tartsd ide a karodat, ha majd az uton leszünk már könnyű lesz, — de ne mozogj most, mert szurni fogok és befecskenkedte a híg kinint a bőr alá. A végén, hogy a szunyogok ne kinozzák a barátját, bekente azzal a bizonyos olajjal, ami megvéd a szunyogok csipése ellen, mialatt tovább folytatta a megkezdett beszélgetést.

(Folytatás köv.)

ISTEN JÓSÁGA . . .

Sok szegény árvának
Nincs falat kenyere,
Jóságodból nékem
Jut minden időre.

Köszönöm kegyedet
Jóságos Istenem,
Engedd, hogy a sok jót
Meg is érdemeljem.

Gáspár Imre

Csupa koma

Hol jártam én? Az árkon át. Mit láttam én? Csupa komát. Elöl ment a veréb koma, utána ment nyuszi koma, azután meg róka koma, utoljára farkas koma... Ugy-e mondtam: csupa koma. Koma, koma... de hát aztán? Sétáltak az árok partján. Egyszer csak szól veréb koma:

— Hallod-e te, nyuszi koma, azután meg róka koma, utoljára farkas koma! Nem látjátok: de nagy árok! Tudom, át nem ugorjátok!

Most azt mondja róka koma, azután meg farkas koma, mindenféle furcsa koma:

— Rajtad a sor, nyuszi koma!

Nyuszi koma nagyot ugrik, de a lába egyet eszklik. Mi a vége? Az a vége: zsupsz az árok közepébe! Most azt mondja róka koma:

— Készüljön a nagy lakoma. Sajnálom ám nyuszi komát, hogy nem ugrott az árkon át. Tul leszek és egy ugrással, — uccu lábam, rajta, által! Mi a vége? Az a vége: zsupsz, az árok közepébe! Most azt mondja farkas koma:

— Ejnye, ejnye, nyuszi koma, meg azután róka koma, mindenféle furcsa koma! Nem gondoltam, hogy így jártok — majd átugrom én az árkot! S az ároknak neki szalad, porzik az ut, a part szakad. Mi a vége? Az a vége: Zsupsz, az árok közepébe! Buslakodik nyuszi koma, gondolkodik róka koma, mérgekedik farkas koma, mindenféle furcsa koma.

Megkövetjük veréb komát, mi nem ugrottunk az árkon át! Megmutatjuk, rontjuk-bontjuk: de bizony csak átugorjuk! Kiabál a nyuszi koma, azután meg róka koma, utoljára farkas koma, mindenféle furcsa koma. Veréb koma nem hallgathat.

— No, ki ugrik legnagyobbat? Lássuk:

én-e, ti-e, ő-e? Hopp, utánam, csak előre! Veréb koma szárnya mozdul, hamar ott van az árkon túl, hogy szállt észre nem is vették, bezzeg meg is éljenezték. Három napja ott van, mind a három az árokban. Hova lesznek? Mit tegyenek? Oly éhesek! Mit egyenek! Végre így szól farkas koma:

— Csitt, csendesség, nyuszi koma, meg azután róka koma, mindenféle furcsa koma. Nem jutunk mi innen kijebb! Aki köztünk a legkisebb, együk meg azt vacsorára, tán jól lakunk vele mára?

Letérdpel nyuszi koma: — Kérem szépen, róka koma, esedezve farkas koma, mindenféle furcsa koma! Ne legyen én vacsorátok, kijutok én meglássátok Titeket is kimentelek, mire valók a kötelek?

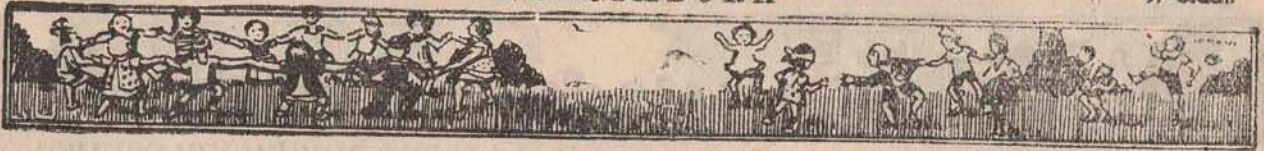
Nyuszi koma partnak mászik, örül neki a két másik. Egyszer magát csak kidobja s lekiált a mély árokba: — Róka koma, farkas koma, jó étvágyat! Jó étvágyat! Mi többet nem látjuk egymást.

Megszeppen ám róka koma, hogy belőle lesz lakoma. Töprenkedik, hogy mit tegyen, kapja magát nagy hirtelen: — Farkas koma, éhség kerget, megeszlek, mint legkisebbet. Elébe áll farkas koma:

— Nem ugy van az, róka koma! Ravasz kópé, engedelmet, én eszlek meg mint kisebbet! Meg is ette, jól is lakott — ott töltött még három napot.

Farkas koma éhes újra, kinjában a töldet turja. Orditozik éhségében, vadász koma ott megv éppen. Durr! lelövi farkas komát, viszi haza az árkon át. Jó éjszakát, farkas koma, vigyázz, vigyázz, nyuszi koma, mindenféle furcsa koma, meg ne lásson vadász koma! Nincsen tovább Pista koma!

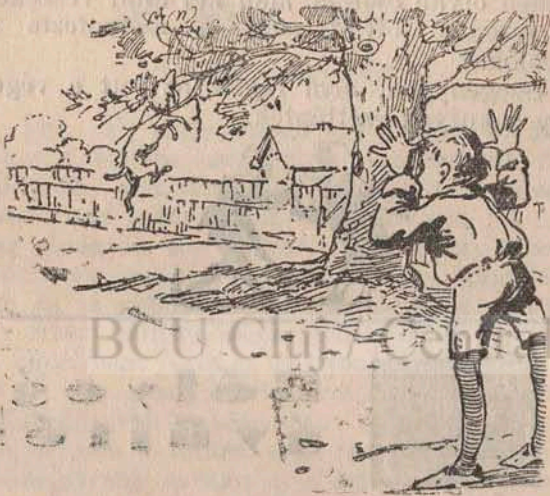
Pósa Lajos.

Találós kép

Ahogy ránéztek ezekre a képekre, rögtön látni fogjátok, hogy valami történik a kutya és a kis gazdája között. Állapítsátok meg, melyik az első, melyik a második és melyik a harmadik kép. És eszerint állítsátok össze a képhez fűződő szöveget. Biztosra

nyári vakációban. S; ha látjuk, hogy oly kedvetek telik a találós képek megfejtésében, máskor is közölni fogunk belőlük. Igyekezni kell a beküldéssel, hogy az augusztusi összevont nyári számokban már le is közölhessük a beérkező megfejtéseket.

vesszük, hogy I., II., III., IV. gimnázista kis cimboráink nagyon ügyesen fogják majd megoldani ezt a feladatot. Idejük is lesz rá a

AHOGY KIS MUNKATARSAINK IRNAK

A BEÉRKEZŐ PÁLYAZATOK KÖZÜL AZ ÉN HUSVÉTOM.

Először is bemutatom magam a kis cimboráknak: Gárdos Boriska IV. el. ot. vagyok. Itt lakunk Aradon, ahová Bucurestiből költöztünk le egy félévvel ezelőtt.

Az én husvétom nagyon szomorú volt. Először az Ócsikém, Dezsőke feküdt skarlátban, mikor ő jobban lett, akkor meg én lettem beteg. Nem volt szabad hozzánk senkinek sem jönni, s így Anyuka piros tojást sem festett husvétra úgy, mint máskor. Nagyon nagyon szomorú volt a mi husvétunk. De a jó Isten megsegített bennünket és most már mindnyájan egészségesek vagyunk. Kíváncsian várom én is, hogy a többi kis cimborának, hogy telt el a husvétja.

Gárdos Boriska, IV. el. ot.

A MENTŐK

Nagy riadalom volt ma az utcákban. Egy barnára festett üveges kocsí robogott végig a házsorok között. Lakatos Karesi oda szolt a mellette bandukoló Fehér Jóskának:

— Nézd csak, a mentők!

— A mentők? — figyelt fel Jóska is. Hova mennek a mentők? Kút visznek? Mi történt? Kérdezték egymástól az emberek és megálltak az utcán dolguk közben, úgy nézték, hogy hol áll meg a mentő kocsí.

Ott állt meg az utcán, Gulyák előtt. Karesi és Jóska izgatottan figyeltek, mi lesz most? A kocsí megállt s kinyílt hátul egy ajtó, két egyenruhás ápoló lépett ki. Viaszes vászonnal burkolt hordágyat hoztak ki a kocsí belsejéből és bementek a házba, kis idő múlva jöttek vissza, de már akkor nagy vigyázva, óvatosan hozták a hordágyat — egy feketeruhás öreg néni feküdt rajta sápadtan.

— Elgázolta egy szekér — magyarázta a pék felesége. Öreg is a néni, meg nagyot hall, nem hallotta meg a szekér zörgését. No de nincs nagy baj — most viszik be a kórházba, hogy bekötözzék a sebet.

Az emberek megnyugodtak. No hál' Istennek, hogy nincs komolyabb baj s kiki ment újra a dolgára.

A két fiú: Karesi és Jóska még jó darabig együtt mentek.

— Milyen jó nektek, városiaknak — mondta Jóska, ha valakit szerenesétlenség ér, csak telefonálni kell és rögtön jönnek érte a mentők. Nálunk, bizony falun, nehezebben megy. Mikor Balog Mihály bácsinak levágta a cséplőgép a lábát, csak másnap tudták behozni a városba. Azt mondták, más belehalt volna, de Mihály bácsi nagyon erős ember és meggyógyult. Igaz, hogy sánta.

Igy beszélgetett a két fiú, míg csak haza nem értek. Jóska még azután is gondolkozott a látottakon, mert ő falusi fiú volt és mentőkocsit most látott életében először.

László Marcella

GÁL LAJOSNÉ MEGFIGYELÉSEIBŐL.

— Barátaink az állatok —

De nem csupán szeretni és ragaszkodni tudnak az állatok, tudnak ők haragudni, gyűlölni, irigykedni, féltékenykedni épen úgy, mint az emberek.

Volt egy, macskánk, mely ha idegen kutyája jött be az udvarra valósággal kipofozta. Minden olyan esetről, ahol két állat veszekedett azonnal ott termett és szétpofozta a harcolókat.

Szegénynek, nem régen, az lett a vége, hogy a kutyák szétépték.

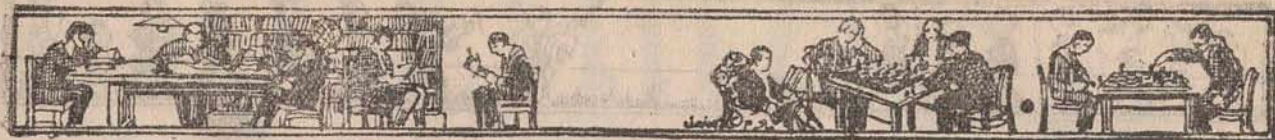

Bélyeggyűjtés

Miről ismerték fel az élesszemű bélyeggyűjtők a mult alkalommal említett bélyegek hamis voltát? Arról, hogy a nyomásuk durvább, nem olyan finom rajzu, mint az eredeti. És még arról, hogy a király szakálla ritkább a hamisítványon, mint a valódi bélyegen. De a színezésben is van észrevehető különbség.

Volt aztán még egy körülmény, ami a hamisítókat elárulta. Több bélyeggyűjtő összehasonlította az 1866—1873. évi bélyegeket és azt vették észre nagy esodálkozva, hogy az összes bélyegek csupán 2 fajta bélyegzővel voltak lebélyegezve. Az „Ellenzék” meg is írja a bélyegző helyét és dátumát: Piatra 27—IV. és Târgoviste 18—VI. Sőt még a bélyegző festékjének a színét is megjelöli: Mindkét pecsét színe feketés-barna vagy zöld.

Ér pedig elképzélhető, egy-egy forgalomba hozott bélyegsorozat nemcsak egy postán megy keresztül. Így jöttek rá a hamisításra.

SZERKESZTŐI ÜZENET

Ha levelet irtok kis cimborák, irjátok rá a levél kellét, s azt is, hogy melyik iskolába s hanyadik osztályba jártok. Ez nemcsak egyszer kell ráírni, de minden alkalommal.

Üzenjük minden kis cimborának, hogy akár nyaralni mennek, akár otthon maradnak, a foborzásról meg ne eledkezzenek. A nyáron minden kis cimborára szerezzen meg egy új kis cimborát és a pontos címet küldje el a kiadóhivatal címére.

Bodnár Irma, Oradea. Nagyon örülök, hogy megismerhettem Oradeán való tartózkodásom alatt. Vártam levelet Clujra, de nem jött semmi. Szíves üdvözlét. — Alexa Sándor, Oradea. Sajnáltam, hogy nem láthattalak, kis cimborák, no majd legközelebb. Apuka mondta, hogy nagy érdeklődéssel várod mindég az Uj Cimborát. — Selegian Mancika, Oradea. A múlt év szept. 1. óta jár neked az Uj Cimborák s te még életjelet sem adtál azóta magadról. Ej-ej Mancika, így elhanyagolod az Uj Cimborát. — Virányi Nándor, Oradea. Hol töltöd a nyarat? Bizonyára a nyáron te is benne leszel a levelező és rejtélyfejtő kis cimborák táborában. — Br. Bánffy Gabriella és Kalinka, Cluj. Most már titkeket is ismerlek személyesen is. A rajzokat feltétlenül elvisszük az országos rajzkiállításra. — Ney Zsuzsika, Oradea. Weress Zsófia megkapta a fényképed. Hasonóval fogja viszonzni. — Füzessy Margit, Cluj. A vizsgák után hosszú levelet várok tőled. Merre töltöd a nyarat? — Istvánty Ellyke és Évike, Oradea. Örülök, hogy ti is Uj Cimborák lettek. Remélem, hogy jó kis cimborák lesztek. A rajzaitokat elvisszük az országos rajzkiállításra. — Szász Ibolyka és Gyulus, Romanovszky Médy, Barla Évike, Chaura Éva, Biró Lilike, Krüger Dusi és Kató, Dayka Évike, Máté Katóka, Ceglédy Ica, Szirmai Zsófia, Sebestyén Julka, Morariu Eliza, Weinberger Zsuzsika, Nagy Pista. Ugy hallottam, rólatok, hogy szerettétek a szép verseket és meséket, rajzolgatni is igen-igen szerettétek. Az ilyen gyermekket szívesen látom a kis cimborák táborában. Jöjjetek és lépjétek be ebbe a kis táborba. Küldünk nektek mutatványszámot. Én hiszem és remélem, hogyha anyuka és apuka megismeri ezt a kis újságot, meg is rendeli nektek. — Teutsch Ilyke, Cluj. Nagy volt az öröömöd, hogy apuka megrendelte az Uj Cimborát. A rajzfüzetéről nem fogok elfeledkezni, majd elküldöm neked, hogy az országos rajzkiállításra te is részt vehess. — Enyedy Mártuska I. g. o. t. Blaj. Neked is küldünk mutatványszámot. Mártuska, kérd meg szépen apukádat, hogy rendelje meg neked az Uj Cimborát. — Horváth Irike és Mádós Csönyü, Cluj. Ugy mondta Lőrincz bácsi, hogy szeret-

nétek ti is Uj cimborák lenni. No az ilyen szívesen hallom. Küldünk is nektek mutatványszámot, hogy apuka megláthassa, hogy érdemes-e megrendelni ezt a kis újságot? Mutatványszámot fogunk küldeni még a következő Cluj-i gyermekeknek: Várady Sárka, Belezny Évike, Wilhelm Melzer, Ullmann Ferenc, Nemes Simion, Kurl Tischler, Kurl Rohmann, Keppich Péter, Babits Éva, Török Emma, Gelu Márió, Páteanu Fojovits Gyurka, Klatrohecz Jancsi, Elekes Karsai, Szalma Piroška, Vargha Istvánka, Vaska gyerekek, Platsinar gyerekek, Kabos Kálmár, Lasztóczy Gyula, Nagy István, Dobó gyerekek, Sturm Gerda. Azért küldjük, mert reméljük, hogy ezek mind hűséges, jó kis cimborák lesznek, akikben nekem még sok örööm fog telni. — Dr. Pasiñ Mihály, Tureni, Palló Imre, Cojocna, Lázár Zoltán Turda, dr. Küttel Lajos, Rimitea — szíves ajánlás folytán küldünk a gyermekek számára mutatványszámot. Amennyiben megrendelés nem történne, a mutatványszámot kérjük visszaküldeni. — Satu-Marei kis cimborák, a nyáron megtartjuk az Uj cimborák nagy mesemondó estéjét. Azt akarjuk, hogy minden kis cimborára résztvehessen ezen a szép előadáson. Havas Zsazsa néni tanítja majd be a szerepeket. Akik itt maradnak a nyáron és szeretnének szerepelni, azok szombaton, azaz 23-án délután 4 órakor jöjjenek be az Uj Cimborák szerkesztőségébe. — Rosinger Pistike, Gintea. A rajzfüzetét elküldtük neked. Várjuk a leveled Pistike. — Schwartz Lilike és Ferkó, Oradea. Megkaptuk a küldött Uj Cimborát és a Lilike rajzfüzetét? Edes jó anyádnak üdvözlöttem küldöm. — Kenderessy Miklóška, Turda. Az ígért ázsiai bélyegeket elküldttem neked. Kedves szüleidnek üdvözlöttem és köszönetem küldöm a szerettefelles szíves vendéglátásért. — A többi levelekre, akik azalatt irtak, míg uton voltam, a júliusi Uj Cimborában megy majd válasz.

DALOKJÁTOK KIS CIMBORÁK. MEGÉRET A BUZA.

Zenéjét szerezte *Delly Szabó Géza*.
Szövegét írta *László Marcella*.

Megérett a buza,
Hajlik a kalásza,
Barna legény erős karja
Hulló rendbe vágja.

Megérett a buza,
Hajlik a kalásza,
Szőke kislány kötözgeti
A markot utána.

(Ezeknek a daloknak a kottáit is le fogjuk közölni.)

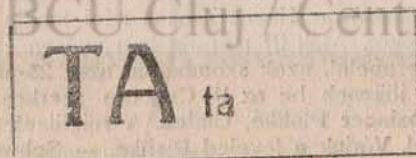
FEJTÖRŐ

ár ár ár **Ta** $\frac{1}{a}$
 ár ár ár

Beküldte: Imrek Sándor és Bandi, Brasov.

Beküldte: gr. Bethlen Katica, Câmpia Turzi.

Beküldte: Labud László, Alba-Iulia.

KI TALÁLJA KI?

1. Ha Clujról autóbuszon megyünk Turdáig, milyen faluk mellett megyünk el?
2. Ki volt az a magyar jogtudós, aki a törvényesített szokásokat legelőször törvénykönyvbe foglalta?
3. Szent Lászlóval kapcsolatban milyen mondákat ismeresz?
4. Mi a svédeknek a pénzegysége?
5. Ki írta az „bolya álmai” c. költeményt?

SZÓJÁTÉK

Nem minden szarka farka tarka, hanem csak a tarkafarku szarka farka farka tarka.
 Próbáljátok gyorsan egymásután mondani ezeket a szavakat.

Beküldte: Olteanu Viktor IV. g. o. t., Arad.

A kiadóhivatal postaja

Az elmúlt héten a következők előfizetését nyugtázzuk köszönettel: Dr. Jakabffy Elemér Lugos 200, Somogyi Sánka Carei 100, Tombory Gaby Loco 50, Szabad István Loco 50, Sipos Jolánka 50, Bartha Arpádné Loco 50, Vogel Ferike és Bözsike Loco 17, Lázár Pölyike Baia-Mare 100, Wenter József Loco 17, Rác Annuska Loco 50, Vad Lajcsi Loco 17, Kató Klári Loco 50, Papp István és Tibor Loco 43, Reszler Kató Loco 17, Nagy Klári Loco 100, Biró Olga Odorheiu 110, Izsák Sándor Odorheiu 100, Ortel János Sighisoare 50, Kimpel Olga Câmpia Turzi 167, Gerényi Jolika Loco 50, Fehér Bécike Oar 43, Csigi Irén Loco 30, Hufli Margitka Loco 17, Aczél Béla Aiud 67, Gálffy Zsigmond Cluj 150, Adám Dénes Cluj 50, Bartha Zoltán Bucuresti II. 100, Szász József Loco 50, Biró Katóka Loco 50, Harkácsi Juliska Loco 33, Guth Gyunka Loco 50, Polyák Sanyi Loco 84, Rác Annuska Loco 34, Ábrám Rózsika Teius 150, Bara Rózi Loco 34 Lei.

Az új negyedévben sok kis előfizetőknek leírt az előfizetése. A könyvelési füzeteket lassankint mindenkinek elküldtük. Ebből megláthatjátok kis cimborák, hogy ki meddig fizetett elő. Aki már megkapta a könyvelési füzetét és közben előfizetést teljesít, csak azután írja be a kifizetett összeget, miután a kiadóhivatal már nyugtázta. Ha valami nem egyezik, azonnal meg kell írni. Az előfizetési díjakat pontosan fizetni kell, mert a lapnak minden krajcárja nagy szüksége van.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 L. A Családszövetség tagjainak 160 Lei és 10 Lei portó. Egyes szám ára 6 Lei, Magyarországon 12 p. Jugoszláviában 150 dinár. Csehszlovákiában 60 ek. — Magyarországi előfizetőink kéretnek, hogy hátralékos díjaikat Ferenczy Pál gyógyszerész Hosszupályi, Bihar megye címre juttassák el.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ.

Uj Cimbora szerkesztősége és kiadóhivatala
 Satu-Mare, P. Bratianu No. 9.

SZABADSAJTÓ R. T. NYOMDABÉRLETE